

Dr. Szederkényi László: Galgóczy Erzsébet misztikája az egyházi évvel való összefüggésben

A rendkívüli jelekkel Isten mindig valami fontosra hívja fel a figyelmünket, így a misztikus különleges lelki tapasztalataival is. Galgóczy Erzsébet stigmatizált hitvalló misztikája -a többi misztikushoz hasonlóan- bővelkedik olyan tapasztalatokban, amelyek segítenek minket abban, hogy Isten szándékait jobban megértsük.

Mindannyiunk tapasztalata, hogy mind a világban, mind az Egyházban sokféle értékrendet valló emberek vannak, ezért nehéz eldönteni, kinek van igaza bármely kérdésről is legyen szó. A liturgikus reform által nagy mértékben kilúgozott katolikus liturgia és lelkiség a hívek és a papság soraiban egyaránt hatalmas bizonytalanságot keltett a katolikus identitással kapcsolatban, és magával hozta a többféle, egymással szemben álló értékrendet. Ezenkívül sokan nem értik, hogy Jézus Krisztus miért alapította az Egyházat és az Egyház tevékenysége egyáltalán mire irányul valójában. Így nem meglepő, ha manapság annak vagyunk a szemtanúi, hogy a hagyományos katolikus lelkiség Egyházon belül is megvetésnek, gúnyolódásnak van kitéve, és széles tömegek még a szentmisének az értékeivel sincsenek tisztában.

Ha Galgóczy Erzsébet lelki tapasztalataiból válogatunk, remélhetőleg jobban megértjük az Isten szándékait és ezzel együtt a katolikus tradíciót.

A hagyományos felfogás szerint az egyházi évben a megtestesülés és a megváltás titkának megünneplését végezzük. A liturgikus naptárban található ünnepek egy-egy hitigazságra, illetve Isten irántunk való jóságára emlékeztetnek minket, ezért még a hétköznapiaknak is megvan a maguk jelentősége. Az előadásomban Galgóczy Erzsébet misztikáján keresztül, néhány példa segítségével szeretném bemutatni, miként függenek össze a magánkinyilatkoztatások, a különleges lelki élmények és Jézus megváltói sebei az egyházi év egyes liturgikus időszakaival, ünnepeivel. Galgóczy Erzsébet lelki élményeiből a Váci Püspöki Könyvtárban található hagyatéka alapján válogattam. 1929 Nagyböjtjén egy rendkívül figyelemreméltó álma volt: *„1929 Nagyböjtjén történt, hogy álmodtam valamit, ami nagy hatással volt rám és kicsit meg is ijesztett. Álomban Tiszán túl az országúton mentem, mely tele volt kiálló kövekkel, tüskével, kavicsal [így] nagyon nehezen járható út volt. Magam is alig bírtam járni, eleinte csak úgy vonszoltam magam. Az országút két oldalán bizonyos távolságokban a keresztútnak az állomásai voltak felállítva. Úgy tetszett mintha én is a keresztutat akartam volna járni, mert az első és a második állomásnál megálltam. Amikor a második állomás előtt állok, egyszerre csak egy hordágyat látok előttem a földön. Hogyan került ide, ezt nem tudom. A hordágyra amint ránéztem, egy nagyon nagy beteg meggyötört valaki feküdt halálsápadtan, mégis ennek dacára nagyon vonzó volt. A fejtől eső részen nem volt senki, aki a hordágyat vitte volna, csak a lábánál. De hogy itt ki volt, nem tudom, nem ismertem egyáltalán. Csak intett nekem nagyon komolyan, hogy fogjam meg a hordágyat és vigyük. Olyan határozottan parancsolva mondta ezt, hogy eszembe sem jutott megkérdezni, hogy hova vagy kit kell vinni. Csak azonnal engedelmesen felemeltem és megindultunk. Eleinte nem éreztem a teher súlyát, sem az út járhatatlanságát, de minél tovább*

haladtunk, annál nehezebb lett a teher. Az volt a csodálatos, hogy lábtól egy bizonyos távolságon túl mindig felváltották a tehervivőt, csak engem nem váltott senki. Már nagyon hosszú utat tettünk meg, a XI. stációnál jártunk, mikor olyan nehéznek kezdtem érezni a terhet, hogy minden pillanatban azt hittem, nem bírom tovább. Éreztem, hogy lábaimon sebek lesznek a köves úttól. Azután a tenyeremen is éreztem, hogy hólyagosodik, csupa seb lesz és mindig ki akart csúszni a tenyeremből. Egész testem verejtékezett és halálos fáradságot éreztem, mégiscsak vittem-vittem szó nélkül. A tizedik stáció állomáson túl már nagyon gyakran váltották a lábnál a tehervivőt, csak engem nem. Most már kezdtem türelmetlen lenni, mert éreztem, hogy elvesztem az erőmet és attól is féltem, hogy le fogom ejteni a beteget, ha nem segít senki. Már az utolsó állomáshoz közeledtünk, mikor azt éreztem, hogy nem bírom tovább, mindig azt éreztem, hogy minden erőlködésem és jóakaratom dacára is kezd a teher kicsúszni a kezemből. Most már az a gondolat kínozott, hogy elejtem a beteget, ha nem váltanak fel és én is töprengtem, hogy de engem miért nem váltanak fel. És egy nagy elhatározással azt gondoltam, most már igazán nem bírom tovább, le kell tennem. De ekkor az jutott eszembe, hogy nem is tudom, hogy kit vittem. Lenéztem a hordágyon fekvőre és amint néztem, akkor látom, hogy a hordágyon az Úr Jézus fekszik, abban a lepelben, abban az agyongyötört alakban, amint levették a keresztfáról. Az arca összetörve, mégis valami vonzóan szép. A két keze a hordágy szélén nyugodott, szemei lecsukva voltak. Amint megismertem az Úr Jézust, először megdöbbsentem, majd kimondhatatlan boldogság és öröm árasztotta el lelkemet. Ő mintha a gondolatimban olvasott volna, kinyitotta szemeit és felfelé nézett rám. De ezt a tekintetét soha nem lehet elfelejteni. Végtelen szelídség, sugárzó szeretet, lelket átható vonzó, biztató mennyei kétség ragyogás volt abban és megszólalt: »Mondd, hát igazán nem bírnál már tovább vinni, akkor sem, ha én úgy akarnám?« Hát még a hangja? Megsemmisülni tudtam volna az alázattól és valami csodálatos gyönyörűség hatott át. Azt éreztem, hogy hogyan bírnám, már nem éreztem az előbbi nehézségből semmit, csak azt, hogy a világ végéig is bírnám vinni, szeretném is és szívesen is tenném, csak ő engedje ezt, csak ő akarja ezt, kívánja tőlem. Meghatott boldogsággal suttoztam is ezeket a szavakat el a Jézuskának és kimondhatatlan alázattal, szeretettel lehajoltam, hogy megcsókoljam a kezeit, melyen tündöklően ragyogtak a sebhelyek. Abban a pillanatban[,] amint ajkamat a sebhelyekhez érintettem[,] fel is ébredtem. Túláradó boldogság volt a szívemben ébredésem után. De amint egészen magamhoz tértem és megmozdulok, lég éles fájdalmat éreztem a kezeimen, lábaimon és a két talpamon. Ránézek, hogy miért fáj. Hát majd elájultam, úgy megijedtem, mert a két tenyerem ép[p]en úgy, amint azt álmomban is érzetem és láttam, csupa hólyag és [a] bőr lehorzsolva, ledörzsölve, úgy mint mikor valaki nagy terhet vitt és feltörte. A hólyagból még kis nedvesség is folyt, némelyik felfakadt a nyomás alatt. Nézem a lábaimat is, itt is ép[p]en így. A két talpam eleven vörös seb, a lábam csupa dagadt, poros, olyan mint aki sok kilométer utat tett meg gyalog. Olyan eleven volt a seb, hogy friss vér is látszott rajta. Előbb amilyen nagyon örültem az álomnak, most ép[p]en úgy meg voltam ijedve. Nem mertem kivenni a takaró alól, hogy meg ne lássa édesanyám, mert nem tudtam elgondolni, hogy mit mondjak neki. Azt[,] hogy mit

álmodtam? De hogyan lett ilyen sebes a kezem. Alig vártam lelkiatyámat, aki a Jézuskát hozta a szentáldozásban. Hálaadás után elmondtam, hogy mit álmodtam. Tanított, hogy szívleljem meg álmom és ne legyek gyáva majd, ha a Jézuska azt kívánja tőlem, hogy szenvedjek, mert minden kereszttviseléssel az ő terhét könnyítjük. Nagyfélve (sic!) mertem vallani tovább, hogy az álmom milyen látható nyomokat hagyott és mondtam még azt is, hogy meg vagyok ijedve. Kérte, hogy mutassam meg. Kivettem a takaró alól és megmutattam. Még mindig csak olyan élénken látszott minden, mint ébredésem után. Amint meglátta, láttam, hogy ő is megdöbbsent és meglepődött, de mindjárt napirendre is tért a dolog felett, azt kérdezte, hogy látott-e valaki, megmutattam-e valakinek. Édesanyámnak mondtam, hogy nem mertem, mert nem tudtam[,] mit mond. Szigorúan megparancsolta, hogy ha álmodnék máskor is valamit, különösen ilyet, hogy látható nyoma marad, senkinek sem szabad erről beszélni, csak neki mondjam meg és azt tegyem mindig, amit ő parancsol. Ígérjem meg, hogy mától fogva fokozottabban fogok engedelmeskedni Neki (sic!). És ha valamit kíván a Jézuska tőlem, nem baj az, ha álomban lenne is, mindig azonnal szívesen és készségesen engedelmeskedjem neki, hogy meg legyen velem elégedve és örömet szerezzek mindig. Még újabb megdöbbsentő dolog történt, hogy az idő alatt, míg lelkiatyám ott volt és beszélgetett velem, teljesen meggyógyult a kezem, nyoma sem látszott. A fájdalom is megszűnt, csak ép[p]en egy kicsit érzékenyebb volt[,] mint máskor. Ezt egyszerűen nem tudtam megérteni. Lelkiatyám meg úgy látszott, mintha nagyon értette volna. De nem mertem megkérdezni tőle. Gondoltam ő csak pap és mindent megért. Én, aki azelőtt soha nem álmodtam Jézuskáról, vagy Szűzanyáról vagy a szentekről, ez időtől kezdve mindig gyakrabban álmodtam ilyen dolgokat.”

Nem véletlen, hogy éppen Nagyböjtben volt efféle misztikus álma. A hagyományos felfogás szerint a szent Negyvennapban keresztre kell feszítenünk bűneinket őszinte bánattal és elégtétellel és dicsőségesen győzedelmes királyunkkal fel kell támadnunk a bűn sírjából. A Nagyböjt számunkra a bűnbánat ideje, hogy bűneinkért vezekeljünk és így lelkünket megmentjük. Nursiai Szent Benedek (480-543) szerzetesi regulájában azt írja : „Bár a keresztény ember egész életének folytonos folytonos nagyböjtnek kell lennie, mégis legalább ezeknek a szent napoknak a megtartásában tanúsítsunk teljes buzgóságot, hogy a többi idő hanyagságait helyrehozzuk.” A nagyböjti liturgia a bűnös ember számára új életet jelent, a vezeklés által újra beoltódnak a bűn által elszakított és elszáradt ágak a régi tőbe, a mi Urunk Jézus Krisztusba. A nagyböjti időszak vezeklőgyakorlataiban az Egyház a legnagyobb engesztelőnek, Jézus Krisztusnak szenvedését állítja szemünk elé.

1929. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén a Szűzanya megjelent Galgóczy Erzsébetnek és elvitte őt a mennyországba: „Már jóval elmúlt éjjél, mikor Máriácska a szokott úton és módon bejött hozzám. /Azon sem csodálkoztam, hogy éjjel hogyan tudott bejönni, mert mikor megláttam, csak örülni tudtam nagyon/ [.] valahogyan nekem úgy tetszett, mintha szebb lett volna, mit egyébkor, a ruhája mintha ragyogó fehér lett volna, Máriácska is sokkal ünnepélyesebb volt, mint azelőtt. Egész éjjel mellettem voltak a délután hozott virágok, és azt kérte, mikor jött, megvannak-e a virágok. Megmutattam őket, oktatólag mondta, vigyázzak rájuk nagyon, majd a kicsi

Jézuskának adjam oda, mert ő most engem a mennyországba fog elvinni, hogy ott köszöntsem a Szűzanyát meg a Jézuskát. Arra nem emlékszem, hogy egy lépést is tettem volna, de azt mégis éreztem, hogy idegenben járunk. Ez mennyi ideig tartott, nem tudom, mert attól kezdve, hogy Máriácska jött, az idő megállt, vagyis kiestem az időből és a térből. Láttam magam mellett, láttam azt, hogy kedvesen, bátorítón rám mosolygott, de hogyan és mikép[p]en kerültünk oda, de egyszerre csak a mennyországot láttam, soha nem képzeltem ragyogást, szépet(,) láttam a szentekkel. A szentek is különböző szépek voltak, különösen a ruhájuk ragyogása volt más és más és a mellükön mindegyik, mint egy csodás szépségű és ragyogású ékszert viseltek volna. Hogy én mit éreztem? Ezt soha nem tudnám szavakba önteni. Kimondhatatlan boldogságot, gyönyörűséget és mégis kicsiségem tudata majdnem megsemmisített. Félve, bátortalanul néztem magas köré, kerestem Máriácskát, hogy belekapaszkodjam, de nem volt mellettem. Mire valamit fel is tudtam volna fogni, messze tőlem, miden fölött kimagaslóan valami csodás kápráztató ragyogás felett a Szűzanyát láttam ülni a kicsi Jézuskával az ölében. Ennek a szépnek az ecsetelésére nekem nincsen tehetségem, de megpróbáltam leírni akkor. Éreztem és láttam, hogy milyen határtalan hódolattal és imádattal veszik körül ezt a magaslatot /amit nem úgy kell érteni, mintha valami pódium lett volna ott. Talán az ő megközelíthetetlen nagyságuk miatt volt, hogy mindenkinek felett magasabbnak láttam./ Már én is egészen közel voltam, de szinte aléltnak éreztem magam a boldogságtól. Szerettem volna odaborulni, de szinte megsemmisített méltatlanságom. Egyszerre csak látom, hogy a Szűzanya gyengéden, bátorítóan felém nyújtotta kezét és abban a pillanatban felismertem, hogy a Máriácska, vagyis akit Máriácskának ismertem, a Szűzanya. A felismerésre remegés futott át rajtam és félelem, mégis a szeretet és az imádat szinte lángolt bennem. Ösztönzött leborulni és ott maradni örökké ez[,] és mégis semmit nem tudtam mondani. A Szűzanya látva bátortalanságomat, nagyon kedves közvetlenséggel, mintha az ágyam mellett állt volna, szólt hozzám: »Megismertél?« Igent rebegtem. Szóval is hívott, hogy menjek közel és mondta[,] köszöntsem a Jézuskát és adjam át a virágaimat, amit hoztam, mert a Jézuska is akar nekem virágot adni. Érzések özönétől csordultig tele lélekkel borultam le eléjük és néztem imádattal a kicsi Jézuskát. A Jézuska olyan egyéves nagyságú volt, de még nem tudott beszélni, csak kedvesen nézett és látszott, hogy tud mindent. Mint kisbabák tenni szokták, úgy nyújtotta felém kezecskéit és a virágok felé, amit zavaromban kezecskéibe adtam. A szívem tele volt érzésekkel és mégsem tudtam mondani semmit a csodálattól. Már nem álltam olyan mereven, hanem leborultam Máriácska elé és csak néztem őt. A kicsi Jézuska egyenként rakosgatta a virágokat egyik kis kezéből a másikba, majd összefogta és nagyon édes kedveskedő mosollyal felém nyújtotta. Mikor a virágokat átvettem, olyan érzésem volt, mintha megszórtak volna, de különösebben nem fájt, nem tudtam én ilyenre figyelni. Ezután megint nem emlékszem a részletekre, hogy hogyan, de újra otthon fekvődtem a szobámban. Mikor teljesen magamhoz tértem, láttam, már reggel felé van az idő. Vissza akartam gondolni a történetekre, hogy talán álmodtam ezeket a dolgokat, de egy mozdulatomra éles fájdalmat éreztem a kezemen. Ránéztem és majd elájultam az ijedtségtől és a

félelemtől, mert mind a két kezem fején és a tenyeremen is olyan, akkora 50 filléres nagyságú[,] nagy[,] eleven, friss vérrel borított égő piros sebeket láttam. De nemcsak a kézfejen, hanem a tenyeremen is. Ha próbáltam behajlítani, kiserkent a vér és nagyon éles fájdalmat éreztem, olyant, mintha parázs égette volna és eleven lüktető volt ez a fájdalom. Nem is tudok kifejezést arra, hogy milyen nagyon meg voltam ijedve. Soha nem láttam ehhez hasonló sebet, nem tudtam mi lehet az[,] és rémületemben sírni kezdtem. Ezt sem tudtam felfogni, mikor ugyanezt a fájdalmat éreztem a lábamon is és mikor megnéztem, itt a lábfejen és [a] talpamon hasonló seb volt. Nem mertem mozdulni sem, csak nagy riadtan feküdtem és vártam, hátha elmúlik. Amit láttam, annyira lekötött, hogy nem is tudtam az éjszaka történetekre gondolni. Nem is tudtam elgondolni, hogy mit mondjak, ha édesanyám kérdezi tőlem, hogy mi ez, vagy mitől lett. Szorongásomban eszembe jutott, hogy lelkiatyám a múltkor, vagyis a Nagyböjtben történt álmom után mondta, hogyha még egyszer valami hasonló történne, neki szóljak azonnal. Csöngettem édesanyámért, aki már ébren volt, de még ágyban volt. Könyörögve kértem, menjen át lelkiatyámért, most mennek a kórusba imára, hívassa le és mondja meg neki, most mindjárt jöjjön át, mert nagy baj van. Szegény jó édesanyámat is halálra ijesztettem, aggódva kérdezte, hogy mi a baj, de nem mertem megmondani, csak azt mondtam, úgy érzem nagy baj van, én tudom, hogy jön lelkiatyám és nem fog haragudni a hívás miatt. Pár perc telt el, mikor jött is a lelkiatyám. Halálra válva a rémülettől vártam, Kérdezte, történt-e valami az éjszaka és voltam-e Máriácskával valahol. Elsuttogtam neki nagy felfedezésemet, hogy úgy látszik Máriácska nem is Máriácska, hanem a Szűzanya. Elmondtam neki mindent, amit láttam, átéltem és tapasztaltam. Beszéltem a kis Jézuskáról, hogy elvette a virágaimat és vissza is adta. Közben én i elfeledkeztem a virágokról ijedtemben, de itt volt, meg is mutattam a takarón, üdén, úgy mint amikor kaptam. Lelkiatyám kérdezte, de hát mi itt a baj? Nem lát ő semmi bajt sem. Erre én sírva elővettem a két kezem a takaró alól és megmutattam a még mindig friss, piros, eleven sebet. Igazán láttam most is, hogy lelkiatyám is meglepődött, nagyon. Megfogta a kezemet és tartotta és mindig újra és újránézegette. Elmondatta velem újból, amit láttam. De én mindig csak azt kérdeztem, hogy nem tudja-e, mi történt velem? (sic!) és mi lesz, ha nem múlik el a seb a kezemről. Biztatott, hogy legyek nyugodt, ő sem tudja, hogy mikor fog elmúlni, de egyelőre ne szóljak senkinek erről, még édesanyámnak sem, várjunk, meglátjuk, mi történik. Majd, ha misézett, elhozza a Jézuskát, addig csak legyek nyugodt és imádkozzak, ha eljönne Máriácska, fogadjam szeretettel. A virágokat az asztalra vázába tette, hogy így fogadjam a Jézuskát. Édesanyámat megkérte, hogy ne zavarjanak, inkább csak imádkozgassanak a szentáldozásig. Mikor elment lelkiatyám[,] én csak nagyon nyugtalan voltam, de azért imádkozni kezdtem. Alig kezdtem meg imádságomat, jött Máriácska, de most nem láttam, hogy ajtót nyitott volna, csak egyszerre ott állt előttem. Mikor megláttam sírni kezdtem és mutattam kezeimet. Részvéttel és szeretettel nézett rám és azt mondta, hogy mutassam meg szeretetemet a Jézuska iránt, mert a Jézuska nagyon szeret engem és azt kívánja tőlem, hogy szenvedjek. Nehéz utat kell megjárnom, sokszor kell bizonyosságot tennem, hogy szeretem nagyon a Jézuskát, de ő, már mint Máriácska

mindig velem lesz és segíteni fog. Ezek a sebek a Jézuska szeretetének jelei, el fog majd múlni, majd ismét megkapom. Ezt a szenvedést is ajánljam csak a Jézuskának. Míg Máriácska beszélt, le nem vettem róla szemeimet, zavarban voltam, nem is úgy, mit eddig, nem mertem megszólítani, mert nem tudtam azt sem, hogyan merjem szólítani. Most nem láttam olyan természetesnek, embernek, mint máskor eddig. Azelőtt soha nem gondoltam arra, hogy a Szűzanya lehet ő, olyan természetes embernek láttam mindig. Most nem így volt. Az éjszakai szépsége megmaradt. A közvetlensége, kedvessége még a régi Máriácskáé volt. A félelem csak átfutó érzés volt bennem, mert olyan szép, jóságos volt, hogy hirtelen szeretetet éreztem iránta, az érzések özöne hullámozott lelkemben. Látva nagy zavaromat[,] kedves közvetlenségével átsegített. Most[,] hogy tudod ki vagyok[,] még nagyobb bizalommal légy irántam, mert azt akarom, hogy szeress, de főként[,] hogy szeressed nagyon az Úr Jézust. Majd közlöm veled akarátát és szándékát. Eszközt keresek a Jézuska szándékainak megvalósítására[,] és Téged (sic!) akarlak eszköznek. Sokszor jövök el Hozzád (sic!) és mindig veled leszek. Ezentúl is csak Máriácskának szólíts, és Neked (sic!) mindig Máriácska leszek. És újra mondom[,] mindig bizalommal légy hozzám.”

Tehát ezen látomás alkalmával kapta meg először Jézus megváltói sebeit. Hogy Szűz Mária mennybevételenek ünnepe a megváltással, Jézus megváltói sebeivel miként függ össze, miért éppen ezen az ünnepen kapta meg Erzsébet a stigmákat lefelől, az Egyház tradíciójából szemezgetve kapunk rá választ. Monforti Grignon Szent Lajos (1673-1716) a nagy Mária-tisztelő francia pap azt írja, hogy Szűz Máriának Jézus Krisztus halálánál jelen kellett lennie, hogy Krisztus vele együtt bemutassa az egy és ugyanazon áldozatot, és az ő (mármint Mária) beleegyezésével áldoztassék föl az örök Atyának. XII. Piusz pápa (1939-1958) pedig azt tanítja, hogy Mária a legszorosabb kapcsolatban van Jézussal a sátán ellen vívott ama küzdelemben, amelyben el fog jutni a bűn és a halál fölött aratott legteljesebb győzelemre. Éppen azért, amiként Krisztus dicsőséges feltámadása ennek a győzelemnek lényeges része, úgy a Boldogságos Szűz Fiával való közös küzdelméből következnie kellett szűzi teste megdicsőítésének. XII. Piusz Francisco Suarez (1548-1617) spanyol jezsuita teológusra hivatkozva fejtegeti, hogy a megváltás művében a Boldogságos Szűz Mária Krisztussal bizalmas szövetségben volt. Ugyanis „amint Krisztus azzal, hogy minket megváltott, sajátos jogcímen Urunk és Királyunk, így a Szent Szűz is, a maga nemében egyedülálló mód miatt, amellyel megváltásunknál közreműködött, egyrészt szolgáltatva annak valóságát, másrészt Őt (vagyis Jézust) értünk önként felajánlva, és a mi üdvösségünket egyedülálló módon kívánva, kérve, gondozva”.

1929. augusztus 15-től Karácsony ünnepéig péntekenként megkapta a stigmákat: „Aug. 15. (sic!) után következő pénteken éjjel megint kiújultak a sebek nagy fájdalmak között. Alig tudtam meglenni a nagy fájdalomtól. Mintha az erekben a vér visszafelé folyt volna olyan érzésem volt, de mindig a Jézuskára gondoltam, hogy örömeire legyek. Egyszer csak érzem, hogy valami meleg folyik a kezemen, odanézek és látom, hogy a kezem feje közepéből, ahol a múltkor a seb volt, szivárog a vér. Amint a vér elindult, nem tudtam erre figyelni, mert jött Máriácska szeretettel [:]egy

kendővel körülkargatta és beszélt nekem a Jézuska szenvedéséről, amit a keresztfán kellett szenvednie. Élénken ecsetelte a Jézuska fájdalmait, úgy hogy annyira átéreztem, hogy a magam szenvedését nem is éreztem már nagyon, csak az az érzés uralta lelkemet, hogy a Jézuskának segítek könnyíteni. Hogy ez mennyi ideig tartott, ne tudom, mikor magamhoz tértem, már reggel volt. A kezemre néztem, még midig nedves volt a vértől, nem varasodott be a heg. A takaró alá tettem, nem mertem elővenni, akkor sem, mikor édesanyám jött, hogy mosakodjunk. Kértem, hogy most nem tudok mosakodni, mert rosszul vagyok, majd talán később. Arra is kértem, hogyha szentmisére megy és látja lelkiatyámat, mondja meg neki, siessen a Jézuskával, mert rosszul vagyok, mint az ünnepen. Igazán meggyötörtnek, nagybetegnek éreztem magam. Szentáldozás után, mikor megmutattam kezeimet lelkiatyámnak, most nem lepődött meg, inkább mintha olyasmit mondott volna, hogy gondolt erre. Gondosan bekötötte és azt mondta, hogy később átnéz, addig maradjon bekötve a kezem. De már mikor behegedt, akkor is nagyon fájt. Nem tudtam elképzelni, hogy mi az oka ennek a sebnek, vagy miért történhetett. Lelkiatyám úgy 10 óra után ismét átjött, akkor kibontotta a kezemet, csak nem gyógyult még meg. De most is úgy volt, mint az ünnepen, alig időzött egy keveset, anélkül, hogy észrevettük volna, megint eltűntek a sebek. Ezen én nemigen gondolkoztam, a lényeg volt a fontos, hogy már nem látszik. Aug. 15.-től (sic!) így ismétlődött ez egészen karácsonyig [:] minden pénteken megjelentek a sebek, elég sok vér folyt el belőlük és olyan hirtelen múlt el, hogy nem lehetett meglátni az átmenetet. Annyit azonban észrevettünk, hogy a Máriácska jelenlétével kapcsolatos, mert megjelent Máriácska és míg beszélt velem, addig tűnt el a seb, mintha ő részese lett volna ennek.”

1930 Nagyböjtjének péntekjein a stigmák mellett a töviskorona fájdalmát is érezte. Ugyanezen év Nagypéntekjén megkapta Jézus oldalsebét. Úgy érezte, hogy ez fáj neki a sebek közül a legjobban. Ezenkívül az ütlegeket is érezte ugyanezen napon a testén, amely csupa kék, vörös és lila folt lett. Később is általában pénteki napokon voltak efféle misztikus élményei. Mivel Jézus pénteken halt meg, ezért Galgóczy Erzsébet is pénteki napokon élte át a megváltói szenvedésüket. A pénteki nap Jézus Krisztus nagypénteki szenvedése és halála miatt böjti és bűnbánati nap az apostoli kortól kezdve. A bűnbánati gyakorlatokhoz tartozik hagyományosan az alamizsna, a böjt, a zarándoklat, a virrasztás és az önként vállalt szenvedés (ostorozás vagy vezeklőöv használata). Mindezekben a cselekményekben a bűnbánat kézzelfogható formát ölt. Bűnbánati gyakorlatainkban a Nagypénteken értünk megfeszített és meghalt Jézus Krisztust követjük. Szent Pál apostol az önfegyelmezésről azt mondja: „megzabolázom és rabságba vetem testemet, nehogy, míg másokat tanítok, magam elvetésre méltó legyek” (1Kor 9, 27). Tehát mivel Jézus megváltói szenvedése az üdvösség lehetőségét hozta el nekünk, ezért a mennyországba való bejutás nem lehetséges az ő megváltói szenvedéséhez való csatlakozás nélkül.

Természetesen nemcsak pénteki napokon tapasztalta meg Galgóczy Erzsébet az Úr Jézus szenvedéseit. 1930 Húsvétja utáni első péntekjétől egy évig folyamatosan viselte a stigmákat és a töviskorona fájdalmát. 1933 Nagyböjtjén pedig előfordult, hogy hetenként két alkalommal is átélte a nagypénteki szenvedéseket. Erzsébet

panaszkodott a Szűzanyának, hogy ha bekötik a sebeket, alig bírja elviselni. A Boldogságos Szűz Mária pedig azt mondta neki, hogy a megváltói sebeket nem kell bekötni és segítséget ígért neki. A szolnoki misztikus azt tapasztalta rendkívül csodálatos módon, hogy Mária úgy tudja letörölni a vért a kezeiről egy-egy stigmatizáció alkalmával, hogy az nem okoz neki fájdalmat. Erre a jelenségre a választ XIII. Leó pápa (1878-1903) adja meg nekünk: Jézus Krisztus a tökéletes Kiengesztelő a közvetítő a mennyei Atya és az emberek között, ugyanakkor „semmi sem tiltja” (Aquinói Szent Tamás /1225-1274/), hogy más személyeket is közvetítőnek mondjunk Isten és az emberek között. XIII. Leó tanítja, hogy *„egyetlen olyan személyre sem gondolhatunk, aki az embereknek az Istennel való összebékítésében annyit fáradozott volna valaha is, vagy valamikor is fáradoznék, mint ő (vagyis a Szűzanya). Mert az a valóság, hogy ő hozta el a Megváltót az örök kárhozatba rohanó embereknek, már akkor tudniillik, amikor a békeszerző titok hírét, amelyet a Angyal hozott a földre, csodálandó beleegyezéssel fogadta «az egész emberi természet képviselőjeként» (Aquinói Szent Tamás); ő az, akitől született Jézus (v. ö. Mt 1, 16), tudniillik ő annak igazi anyja, és ezen okból méltó és igen szívesen fogadott közvetítő a Közvetítőhöz (Jézus Krisztushoz)”. Ehhez a gondolatkörhöz csatlakozva Szent X. Piusz pápa pedig azt mondja, hogy a Boldogságos Szűz Mária Fiával, Jézussal való közösségvállalása miatt, amelyet a fájdalmakban és a bajokban tanúsított, Fiánál a leghathatósabb közvetítő és közbenjáró.*

1929 Karácsonyán Galgóczy Erzsébetet Mária Betlehembe, a születés barlangjába vitte: *„Karácsony éjszakáján eljött értem Máriácska[,] egy pár szó beszélgetés után a környezetem eltűnt, a betlehemi barlangot láttam /amikor leírtam akkor/ a Szűzanyával, a kicsi Jézuskával és Szent Józseffel. A jászol úgy az istálló falába volt beépítve és ebben feküdt a kicsi Jézuska takarók között. A barlangistállóban ragyogó fényesség volt, mintha halvány rózsaszín lett volna. Angyalokat most láttam először itt a kicsiny jászol körül. Mégis a kicsi Jézuska nyugtalan volt, kicsi kezecskéivel a Szűzanya felé kapkodott és egyszer csak nagyon keservesen sírni kezdett. Ez a sírás olyan hatással volt rám, [hogy] majd megszakadt a szívem a részvétől és a fájdalomtól. A Szűzanya dédelgette, simogatta és mégis a sírás nem szűnt meg, hanem mindig fájdalmasabb lett, sőt drága kicsi arcán láttam a könnyeket legördülni. Olyan nagyon fájt nekem a sírása, hogy kértem Máriácskát, segítsen a Jézuskának. Csak akkor a Szűzanya arcán is nagy szomorúságot láttam. Kérdeztem miért sír a Jézuska. A Szűzanya azt mondja, nekem: »Hát nem látod?« Figyelmesen odanézek és azt látom, hogy a kicsi Jézuska fején a drága kicsi homloka körül ott a töviskorona, de úgy, olyan szorosan a kicsi fején, hogy helyenként láttam a vért kicsordulni a tövis nyomán. Nagyon megrázott ez a látvány és nagy fájdalmat éreztem a szívemben, hogy itt a jászolban már itt van a töviskorona? Esengve kértem Máriácskát, hogy vegye le a Jézuska homlokáról, az nagyon fájhat neki. De Máriácska szomorúan nézett rám és azt mondta: »Én nem tudok segíteni.« »Ha én elvehetném, nem hagynám szenvedni őt.« »De miért nem veheted le?« [-] kérdezte, Máriácskától. Erre Máriácska azt felelte, hogy a Jézuskának csak úgy szűnik meg a szenvedése, ha ezt a fájdalmat valaki magára vállalja és elveszi a Jézuskától Megrettenve néztem Máriácskára és*

úgy éreztem[,] nekem kellene vállalni. De hogy milyen rossz voltam, ide írom azt is, hogy még akkor is az jutott eszembe, de ha ezt vállalnám és odaadná a Jézuska, akkor én nem tudnék feküdni sem, mert mindig nagyon szúrna a tövis. Én mérlegettem a helyzetet. Bizony még akkor féltem a szenvedéstől. De a kicsi Jézuska mindig fájdalmasabban sírt és mindig több vért láttam legördülni drága kicsi homlokán és a szemeiből peregtek a könnyek. Egyszer csak rám azzal a drága könnytől ragyogó két szemével és kicsi kezecskéit vágyódva tárja felém, mintha csak a segítségemet és részvéteimet kérné. Ennek a lelkemig ható tekintetnek nem bírtam többé ellenállni, odaadással és készséggel mondtam Máriácskának[,] én vállalom a Jézuskától a töviskoronát, csak ő ne szenvedjen, csak ő neki ne fájjon semmi. Máriácska szeretettel szólt hozzám: »Igazán vállalod?« Azonnal levette a kicsi Jézuska homlokáról a töviskoronát és a fejemre tette. Mikor rátette[,] olyan nagy fájdalmat éreztem, hogy szinte majd elaléltam. Olyan érzés volt, mintha az agyamig hatolt volna a szűrő fájdalom. De a Jézuska feje sokkal kisebb volt és nekem nem ért körül. Akkor arra gondoltam, így akármilyen nagy a fájdalom, de azért tudok feküdni. Mikor Máriácska levette a kicsi Jézuskáról a töviskoronát, azonnal megszűnt a sírása, helyette ragyogó mosoly lett az arcocskáján. Már ezért a mosolyért is érdemes volt elvállalni mindent. Mikor Máriácska a fejemre övezte a töviskoronát azt mondta még: »Ez legyen a ragyogó mennyei koronád is egykor.« »Úgy viseld, hogy a Jézuskának mindig ennyi könnyebbséget és örömet szerezz, mint most[«]. Kimondhatatlanul boldog voltam, hogy a Jézuska most már nem sír. Nem tudom meddig maradtam itt a drága szent helyen, mikor a szobámban szétnéztem, hajnal volt. Mikor eszmélni kezdtem, még mindig remeget[t] a szívem az örömtől, amiből egy szinte velőig ható fájdalom térített magához. Alig tudtam megmozdítani a fejem fájdalomtól és azt láttam, hogy a párnám csupa vér. A nagy fájdalmat a fejemben éreztem, de nem bírtam el még az érintést sem, mert a legkisebb kísérletre is úgy éreztem, mintha szeget szúrtak volna be a homlokcsontomba. Megpróbáltam érinteni a homlokomat [:] a kezem[,] vagyis az ujjam hegye is véres lett. Imádkozva vártam a reggelt.» Sokan biztosan szokatlannak tartják, hogy Erzsébetnek éppen Karácsonykor volt efféle látomása és hogy ekkor is át kellett élnie a töviskorona fájdalmát. A Karácsony, Jézus születésének ünnepe és Jézus megváltói szenvedései szorosán összefüggnek. Szent Fulgentius, aki az észak-afrikai Ruspe püspöke volt a VI. században, egyik vízkereszti beszédében rendkívül érdekes összefüggésekre irányítja figyelmünket: „egy és ugyanaz az Atyától való Halhatatlan, és az Anyától való halandó, tulajdon hatalmából meghaló és a maga hatalmából feltámadó.” Fulgentius világosan leszögezi, hogy ha Jézusnak nem kellett volna meghalnia, semmiképpen sem született volna meg erre a világra. A Szűzanya üdvtörténeti szerepét dicsérve kijelenti, hogy ”Meghalt tehát (Jézus), akit mint egyedüli Isten-embert fogant a Szűz hite, és Isten-embert szült a szűzi termékenység.” A napkeleti bölcsek ajándékait is ugyanebben az értelemben magyarázza: „A háromféle ajándék által bensőségesen kapcsolódik egybe az isteni fenség, a királyi hatalom és az emberi halandóság, az egy és ugyanazon Krisztusban. A tömjén az áldozatra szolgál, az arany az adó, mirha a halottak eltemetéshez való. A szent hit mindezeket Krisztusnak felajánlani meg nem szűnik,

míg egy és ugyanazt igaz Istennek, igaz Királynak, és igaz embernek hiszi, és elismeri, hogy értünk valósággal halált szenvedett.” Szent Fulgentius a Szent Család Egyiptomba való menekülését szintén összeköti a megváltással: Jézus azért menekült Egyiptomba, hogy utána majd meghalhasson a kereszten, továbbá ugyanabban a hatalomban rejtőzött Egyiptomban, amely hatalommal a keresztfán függött. I. (Nagy Szent) Leó pápa (440-461) az V. század közepén egyik karácsonyi beszédében nem felejt el a híveket emlékeztetni arra, hogy Krisztus értünk kiomló vére miatt hálásnak kell lenniük a megváltásért, ezért nem szabad erkölcstelenül élniük. I. Leó pápa továbbá tanítja, hogy az isteni és az emberi természet egyesülésnek, a megtestesülésnek célja a mi gyógyításunk volt Jézus halála és feltámadása által. Vagyis Jézus azért született meg, hogy értünk meghaljon és feltámadjon.

1941. szeptember 30-án a Rózsafüzér imádkozásával kapcsolatban volt Galgóczy Erzsébetnek látomása: *„Tegnap este(,) nagyon elgondolkoztam, hogy a Szűz Anya (sic!) hónapja kezdődik holnap, és én alig-alig imádkozom a rózsafüzért. Talán haragszik is rám a Szűz Anya ezért, jobban kellene igyekeznem, és magamban ígéretet tettem, hogy én is akarok örömet szerezni a Szűz Anyának, és elmondom úgy, ahogy tudom majd. Nagyon szégye[!]ltem magam, és nagyon hitványnak éreztem magam, a Szűz Anya tenger sok jóságát(,) mégis csak hálásabban kellene fogadnom, és egyszer már tenni is kellene valamit nekem is. Nagyon megszégyenülve hívogattam a kis Testvéremet (sic!) is, hogy jöjjön velem(,) a Szűz Anyát köszönteni, október hajnalán. Annyira rám nehezedett nagy szomorúságom, hogy sírni kezdtem. De elég hamar el is állt a könnyem, mert egyszer csak az egész ragyogó, boldog mennyországot láttam, üdvözült lakóival együtt. Ezt a ragyogó fényt, szépséget (,) csak nagy ünnepek alkalmával szoktam látni. A Szűz Anya ült, ölében a kis Jézuskát tartotta. A Jézuska olyan egy éves forma lehetett, és nagyon örülni látszott(,) az ünnepségnek. A Szűz Anya közvetlen közelében(,) szent (sic!) Domonkos térdelt, mögötte mindjárt sz. sienai (sic!) Katalin, majd Bernadettke, és néhány ismeretlen rendű apácát láttam, és utánuk következtek még sokan. A másik oldalon közvetlen sz. Ferencz (sic!), ismeretlen szerzetbeli szent, és itt is rengetegen mások, az egész, édes boldog mennyország Máriácska körül. Közvetlen környezetében, ugyan még ezután is, minden szentnek a karjára, különleges módon a rózsafüzérük volt fűzve, és kissé lógatva rajtuk a feszület. Különböző Szenteknek (sic!)(,) különbözőek voltak a rózsafüzéreik, sőt rajtuk még a keresztek is. A sz. Domonkos (sic!) rózsafüzére csupa különböző összetételű, ragyogva sziporkázó drágakövekből volt, minden merevség nélkül, mint ez a köveken látszik, élni látszott minden szeme, és az övé volt a legnagyobb(,)[.] A keresztfén a corpusz a Jézuska volt, és a Jézuska alakjában, kisebb formában, szent Domonkos alakja volt belepréselve. A szent Ferenc (sic!) rózsafüzére(,) valamivel nagyobbnak látszott, még a sz. Domonkosénál is, és a szemei csupa bíbor fényben sziporkázó drága kövek (sic!). Olyan volt, mint mikor bíborpiros kövön, erős fényvel átvilágítunk, úgy tündökölt, és a kereszten a Jézuska, sz. Ferenczel együtt volt formázva, mégpedig úgy, hogy a kezei, és a törzstől lefelé sz. Ferencz (sic!) alakja volt látható, míg a fej egészen a Jézuskáé volt. Talán ez furcsa így leírva, de természetesen hatott a látásuk. Szent Katalin rózsafüzére, gyönyörű*

piros virágoknak látszottak egy-egy szemek (sic!), keverve, különböző gyönygy [-]és ékkövekkel. A keresztjén a Jézuskába olvadva, formázva(,) az alakja, még pedig úgy, hogy a törzs egészen a Jézuskáé, csak a kezek a sz. Katalin (sic!) kezei, az arcz (sic!) szintén a Jézuskáé, de a homlok egészen a sz. Kataliné, még a homlok kendője is látszott. A sz. Bernadettke (sic!) rózsafüzére(,) csupa finom, különbözőbbnél különböző virágokból, csupa lágyság, harmatos üdeség, mintha ebben a pillanatban tépték volna le, még az illata is érezhető volt. A szerzetes Nővéreké (sic!) szintén különbözőek voltak(,). Egyiké(,) hasonló ragyogó fémszemek[,] mint a sz. Domonkosé (sic!), de holt, merevnek hatott, nem látszott élet benne. A többieké (,) vegyes virágokból, vagy különböző gyöngyszemekből voltak. Az utánuk következők kezeibe[n] is nagyon különböző anyagú, színű, illatú volt. A kereszték is különbözők. Talán egyetlen egy sem volt egyforma. A kereszték anyaga is, nagysága is mind másforma. Sok volt olyan is, amelyik emberibbnek látszott, vagyis hasonlított a mienkhez, de azért mégis más volt. Azután az hatott rám nagyon, és gyönyörködtetett, hogy kivétel nélkül mindenkinek a rózsafüzérének a szemei úgy látszottak, mintha minden szem parázslott volna, vagyis(,) mintha valami benső lámpa égne bennük, minden szemet megvilágítva(,). Egyiknek a rózsafüzére tompább fényben, másiké erősebb, vagy némelyé mint a sz. Ferenczé is, tündöklő, sziporkázó fényben ragyogott, és ez a tompább, vagy erősebb ragyogás(,) megvilágította, különös fényt vetett a kezekre, az arczra, és a mellkasra. Úgy, hogy ettől a világosságtól mindenkinek egészen jól látszott a szíve, akárcsak a ruha felett lett volna. A szívek is különböző nagyságúak voltak, a színük, ragyogásuk is aszerint váltakozott, hogy milyen erős fény vetődött rájuk. Ép[p] így látszott a Jézuska és Máriácska sz. Szíve is (sic!), csak Ezek (sic!) tündöklő fényben ragyogtak, és a Jézuska Szíve nagyobbak látszott[,] mint a Máriácskáé sokkal(,). A Jézuska [,] mint előbb írtam, egészen kicsi volt, és test arányához (sic!) a sz. Szíve óriásnak látszott, de mégis nem volt ez aránytalan, hanem nagyon is természetes volt. A szívük egyszerre, ugyan abban (sic!) a pillanatban dobbant, és minden dobbanásnál(,) vakító sugár özőn (sic!) tört elő a két drága szent Szívből(,) a körülöttük övező Szentekre (sic!), és mint egyetlen ritmus, összhang, egyszerre dobbant a szívük. Minden Szent, külön-külön járult a Jézuska és a Szent Szűz elé, a karjukra fűzött rózsafüzért tartó kezeiket(,) olyan féle képen (sic!) tartották, mintha tele lett[ek] volna a kezeik, nem pedig imára kulcsolva. Mikor Máriácska elé lépett, letérdelt mindenik, és hódolatteljes tisztelettel rózsafüzéreiket átnyújtották Máriácskának, Aki (sic!) sugárzó, örömteljes mosollyal fogadta. A kis Jézuska örömteljesen repesett(,) egy-egy ajándék rózsafüzérnek, némelyik úgy látszott különösebben megnyerhette tetszését, mert még mielőtt letérdelt volna vele, drága kicsi kezecskéivel, vágyakozva kapkodott felé(,). Mikor átadták a Szűz Anyának, Ő mindjárt odaadta kis Jézuskának, és mikor olyant kapott, amelyik már előbb is tetszett Neki, öröm ujjongással (sic!) vette kicsi kezecskéibe, és mintha játszadozott volna vele, mit kis gyermekek is tenni szokták. Néha pedig nem csak a rózsafüzér felé tárta ki vágyakozva apró kezecskéit, hanem az ajándékozó is nagyon tetszhetett Neki, mert örömmel tapsigált (sic!) kezecskéivel az arczán, vagy kis fejét vállára hajtotta(,) míg a Szűz Anya előtt térdelt, és derűs, édes mosollyal nézett rájuk. Amint Máriácska

elvette a rózsafüzéreket és a Jézuskának adta, azután ölébe tette, de minden rózsafüzér elajándékozás és átvétele után, szinte tele lett a ruhája Máriácskának drágábbnál drágább ékkövekkel, gyöngyökkel, szebbnél szebb, ismeretlen szépségű, illatú, üde friss[,] színpompás virágokkal. A ruhájából mellé rakta (sic!), s egy nagy rakás gyűlt így össze. Mikor az ajándékot letette Máriácska, kezeivel tartotta a kis Jézuska kezecskéit, és így emelte áldásra. Mindenkit külön-külön megáldott, és mikor az áldást adták, olyan fenséges ragyogó szépségben tündököltek, és ebből kisugárzódott a térdeplő szentre is, és ebben a szépségben felállt, hogy elfoglalja a helyét. És mikor visszafelé jöttek, újra kezeikre fűzve láttam rózsafüzéereiket, de most már rendesen imára kulcsolva, úgy mint[,] akinek nincs már semmi a kezében.”

A látomás emlékeztet minket arra, hogy XIII. Leó pápa 1885-ben az elhatalmasodott elvilágiasodás miatt elrendelte, hogy október folyamán minden székesegyházban, plébániatemplomban, a Szűzanyának szentelt templomokban és nyilvános kápolnáknakban, vagy a helyi püspök által kijelölt helyen imádkozzák a Rózsafüzért. Ez ma is élő hagyomány. A látomásban szereplő szentek közül Szent Domonkos, a XIII. században élt rendalapító, aki az eretnekségek elleni küzdelem miatt alapított szerzetesrendet: annak idején segítséget kért a Szűzanyától eme küzdelemhez, aki a ma használatos rózsafüzért adta át neki mint új és hathatós fegyvert. Az ő rendje ezután a Rózsafüzér-imádság terjesztője lett. Assisi Szent Ferencről (1182-1226) tudjuk, hogy a Mária-tisztelet meghatározó része volt lelkiiségének, sőt rendjét az idők végéig a Szűzanya oltalmába ajánlotta. Szent Bernadett, akinek Lourdes-ban 1858-ban többször is megjelent a Boldogságos Szűz Mária, szerette a Rózsafüzért imádkozni. Sienai Szent Katalin domonkos harmadrendi volt, így biztos, hogy rendszeresen végezte a Rózsafüzért, Galgóczy Erzsébethez hasonlóan ő is megkapta a stigmákat, ezenkívül magyar vonatkozású szent: I. (Nagy) Lajos magyar királlyal (1342-1382) és annak édesanyjával, Łokietek Erzsébet lengyel hercegnővel levelezett annak idején.

Galgóczy Erzsébet hitvalló misztikus élményei arra tanítanak minket, hogy az egyházi év időszakai, ünnepei, hétköznapijai egyaránt a megváltás eseményeit, a megváltás titkát tárják elénk, vagyis folyamatosan emlékeztetnek minket Jézus Krisztus irántunk való jóságára. Erzsébet maga is észrevette, hogy lelki élményei összefüggnek a liturgikus ünnepekkel. Egy alkalommal a Szűzanya arról beszélt neki, hogy milyen nagy értékű a szentmise, amelybe Jézus megújítja keresztáldozatát. Ha erőt és vigasztalást akarunk magunknak keresni, fedezzük fel a megváltás misztériumát, fedezzük fel a liturgia értékét, ismerjük meg a liturgia szimbólumait, ismerjük meg az egyházi év ünnepeit és hétköznapijait.